

loven, vil skifte Standpunkt paa dette Omraade, opgive sin sejge Modstand og saa uddele alle Pengene til næste Aar.

Jeg vil ogsaa gerne sige et Par Ord om de 200,000 Kr., der foreslaas til Forøgelse af Alderdomsunderstøttelsen. Det forekommer mig, at der er al Grund til at gaa ind derpaa, naar vi vide, at de 2 Mill. Kr., som ere bevilgede, ikke nær kunne slaa til. Allerede for 1897 var der for faa Penge, saa vidt jeg ved omtrent 85,000 Kr. for lidt, og man kan være sikker paa, at for 1898 ville Pengene være endnu færre, saa at Kommunerne ikke ville kunne gøre Regning paa at faa Halvdelen af de Beløb, de have bevilget. Følgen heraf vil rimeligvis blive, at de Portioner, der udbetales i Alderdomsunderstøttelse, blive mindre. Det er ganske glædeligt, at Finansudvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius) staar enigt i denne Sag. Man skulde mene, at det var temmelig ligegyldigt, om det ærede Medlem er med eller mod Sagen, idet han heldigvis ikke er stærk nok til at vælte denne Sag. Men det er han muligvis alligevel. De, der ville gøre ondt, kunne næsten altid faa allierede. Den høje Regering staar jo paa hans Side, og det skulde undre mig, om ikke ogsaa Landstinget gik over paa hans Side, saa at det bliver muligt, at der i dette Punkt kan skabes et Konfliktpunkt. Og hvem vilde det da gaa ud over? Ja, ifølge Nejteorien vide vi, at Folketinget trækker det korteste Straa her, saa at det ikke vil kunne fastholde denne Bevilling. Det, som de Herrer ville opnaa, er da at skade de gamle, de fattige, trængende, de svage i vort Samfund. Det er dem, de kunne faa Held til at gøre ondt imod. Jeg vil, som sagt, haabe, at dette Anslag ikke vil lykkes, saa at det bliver det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds, der her kommer til at trække det korteste Straa. Folketinget bør staa fast paa denne Bevilling og ikke lade sig rokke, hellere bør det tage en Kamp op paa dette Spørgsmaal end give efter.

Under den grønlandske Handel er der af Regeringen stillet et Forslag om, at to gamle Skibsførere skulle have en Understøttelse paa 500 Kr. hver. Egentlig skulle de kun have 300 Kr., men som en Naadegave er det forhøjet til 500 Kr. Vi have haft flere Bevillinger af den Slags tidligere. Vi havde en i Fjor, og da gik jeg med til den, men i Aar har jeg ikke villet gaa med, fordi jeg synes, det er en Understøttelse, vi ikke kunne være bekendt at

give. Vi maa huske paa, at det er gamle Skibsførere. At yde dem en aarlig Understøttelse paa 500 Kr., naar de ere udslidte og have udtjent, synes jeg ikke, vi kunne være bekendt. En Lygtetænder i Kjøbenhavn faar en Pension paa 7—800 Kroner, og det kan dog ikke nægtes, at Stillingen som Skibsfører i den grønlandske Handel er en af de mest ansvarsfulde og besværlige Stillinger, nogen kan blive sat i. En Kaptajn under Marinen, som i Reglen ikke har gjort Landet nogen Gavn, kan faa 2,400 Kr. i Pension, men en Skibsfører, der bliver sat paa en af de mest ansvarsfulde Poster inden for hele Søværnet, lader man løbe med 500 Kr. i Pension. Jeg gik som sagt, med til en saadan Bevilling i Fjor, men jeg vil sige, at jeg ærgrede mig derover, og i Aar har jeg ikke villet gaa med til den. Jeg har derfor foreslaaet, at Beløbet forhøjes til det dobbelte, til 1,000 Kr. Jeg har naturligvis intet Haab om at kunne faa denne Sag gennemført her, men jeg vil alligevel tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om ikke denne Sag kunde vinde hans Sympati. Jeg tror ikke, jeg forraader noget ved at meddele, at der i Finansudvalget egentlig er en god Stemning for, at give disse Skibsførere 1,000 Kr. i Pension, og hvis der var Stemning for Sagen, kunde man tænke sig den ordnet endnu i Aar paa Tillægsbevillingsloven. Jeg tillader mig derfor at spørge den højtærede Minister, om han ikke kunde være tilbøjelig til at se mere velvillig paa denne Sag, saa at den mulig lod sig ordne endnu i Aar. Der foreligger saa vidt mig bekendt allerede et Tilfælde, nemlig fra 1888, hvor man gav en grønlandsk Skibsfører 1,000 Kr. i Pension. Det vil naturligvis ikke alene komme til at angaa de to, hvorom Talen er i Aar, men adskillige andre, som ere afgaaede i de senere Aar — det er ikke mange, vistnok kun 4—5 Stykker — men saa meget mere synes jeg, der er Grund til at henstille denne Sag til den højtærede Ministers Velvilje.

Jeg skal saa til Slutning kun omtale en Sag endnu, nemlig et Spørgsmaal, som har været forhandlet først i Anledning af et Andragende til Finansudvalget og dernæst ved Samraad med Ministeren. Det vedrører de socialdemokratiske Provinsredaktører. Sagen er den, at baade Højres og Venstres Redaktører have Fribillet paa Jærnbanen, og jeg finder det underligt, at der her skal gøres Forskel, at de socialdemokratiske Provinsredaktører ikke kunne faa den samme Ret. Jeg skal ikke